

“ใครรัก ไม่นอนหลับ”

(Michele Angelo)

“ท่านทั้งหลายจงประพฤติตนให้คู่ควรกับ ข่าวดีของพระเจ้า” (ฟป 1.27)

- **ประชากรใหม่ของพระเจ้า**

เมื่อศาสนาคริสต์แทรกซึมเข้าไปในสังคมของคนต่างศาสนา การปฏิบัติย่อมเกิดขึ้นอย่างไม่มีทางเลี้ยว เพราะองค์พระผู้ไถ่ทรงประกาศว่ามนุษยชาติจะไม่พินาศและเป็น
ทาสของบาปอีกต่อไป แต่วิถีชีวิตในสังคมและธรรมประเพณีจะต้องถูกเปลี่ยนแปลง มนุษย์ได้กลับกลายเป็น“บุตรของพระเจ้า” และเป็น “พลเมืองสวรรค์” เพราะเหตุนี้
นักบุญเปาโลจึงได้รับการเบียดเบียน ทั้งทั้งพระศาสนจักรก็ได้รับการเบียดเบียนในทุกยุคทุกสมัยจวบจนถึงปัจจุบัน ทั้งๆที่กฎหมายใหม่ของพระเจ้าคือกฎแห่งความ
รัก อารยธรรมและความเจริญก้าวหน้า แต่ก็ทำทลายให้มีการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและวัฒนธรรม ซึ่งมนุษย์เฝ้ารับได้ยากมาก

ฟิลิปปี 1.27 เชิญชวนผู้มีความเชื่อทั้งหลายให้เปลี่ยนจากวัฒนธรรมที่ไม่เอาพระเจ้มาเจริญชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับทุกคนด้วย
ใจจริง พระวาจาแล้วว่า”ให้คนธรรมดาละทิ้งทางของเขา และคนไม่

1

ชอบธรรมสละความคิดของเขา” “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินฉันใด วิธีของเราสูงกว่าของเจ้า และความคิดของเราก็น่าสูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น” (อสย 55,7.9) ผู้
ที่สอบถามพระวาจาจะมีท่าทีถูกต้องเสมอ หน้าที่รับผิดชอบทางสังคมและการเมืองจะได้รับแสงสว่างจากมิติเหนือธรรมชาติ คริสตชนเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงในสังคม
พวกเขามีแสงสว่างมีพลังและมีแรงบันดาลใจในการสร้างโลกด้วยหลักเกณฑ์ของความยุติธรรมและความรักไม่ว่าด้านวิชาการ ศิลปะ การค้า เศรษฐกิจ การเมืองและทุก
หนทุกแห่งที่เกี่ยวกับความดีของส่วนรวมและความต้องการของมนุษยชาติเรียกร้อง

- **พลเมืองของข่าวดี**

“จงแสวงหาพระเจ้า เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ในใกล้” (อสย. 55,6) ผู้ที่เจริญชีวิตตามแนวทางแห่งพระวรสารมีงานทำอยู่เสมอ ไม่หยุดนิ่ง และพูดตรง คนโบราณสอนไว้ว่า การงานสามารถทำให้พยศชั่ว 3 ประการอันได้แก่ ความเบื่อหน่าย กิเลสและตัณหา ออกห่างจากเราได้ ดังนั้น ”หากทำงานได้ขอให้ทำอย่างดี แต่ถ้าหากทำงานอย่างดีไม่ได้ อย่างน้อยขอให้ทำก็แล้วกัน” (Orazio) อาเล็กซานโดร มันโซนี กล่าวว่า “ในโลกนี้เราเลือกได้สองอย่าง คือ การงาน หรือ ความเบื่อหน่าย”

พระวาจาของพระเจ้าเป็นแรงบันดาลใจ เป็น“จุดเริ่มต้น”และ “กฎเกณฑ์สูงสุด” “การคิดตามพระวรสาร” ทำให้มนุษย์บรรลุความครบครัน พระวรสารเป็นกฎทองของชีวิต แม้ชีวิตทางสังคมด้วย ทำให้มนุษย์เติบโตอย่างเป็นเอกภาพและกลมกลืน สิ่งต่าง ๆ บนโลกนี้เป็นของไม่เที่ยงแม้แต่ความตายและชีวิตก็ไม่แน่นอน (ฟป 1. 20...)

ความเชื่อและกิจการกลับเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เทียบยากอบ บทที่ 1 และ 2) ท่านทั้งหลายได้ยืนยันสำเนียงพระวจนะ แต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่พระสุรเสียงเท่านั้น (ฉบบ. 4,12)ชีวิตของบรรดานักบุญและมรณสักขี แสดงให้เห็นว่าท่านเหล่านั้นเป็นพลเมืองที่ดีที่สุด

● อยู่กับพระคริสตเจ้า (ฟป 1.23)

“การอยู่กับพระคริสตเจ้า” หมายถึง การเป็นพลเมืองที่เจริญชีวิตในสังคมด้วยจิตตารมณ์พระวรสาร Teilhard de Chardin เกิดในปีค.ศ. 1881 ที่ประเทศฝรั่งเศส ลีไนซ์ ที่ นีวอร์ค เมื่อวันที่ 10 เมษายน 1955 ซึ่งตรงกับวันปัสกา ท่านเป็นอาจารย์สอนวิชาธรณีวิทยา และ ชีววิทยาที่เกี่ยวกับชีวิตพืชและสัตว์โบราณ ในมหาวิทยาลัยคาทอลิก ที่กรุง ปารีส ท่านได้อุทิศชีวิตเพื่อการค้นคว้า ในสาขาวิชาดังกล่าวที่ จีน อินเดีย พม่า ชวา และ อัฟริกาใต้ ท่านพยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าข้อมูลทางวิทยาศาสตร์สอดคล้องกับความเชื่อคริสตชนได้อย่างลงตัว ท่านนำเอาการตีความโลกในเชิงปรัชญาและเทววิทยามาใช้ควบคู่กับงานวิจัย คุณพ่อ Teilhard มีความเห็นว่าการวิวัฒนาการเริ่มต้นจากสสารที่เป็นจุดกำเนิดและพัฒนาขึ้นสู่ระดับที่ซับซ้อนกว่า คือ “ปรากฏการณ์ของมนุษย์” อันได้แก่ ชีวิตและจิตสำนึก

จุดเริ่มต้น (omega) ของทุกสิ่งทุกอย่าง คือ องค์พระคริสตเจ้า พื้นฐานทางเทววิทยาได้แก่ การรับเอากายเป็นมนุษย์ ชีวิตของพระคริสตเจ้าผู้เป็นศูนย์กลาง การทำให้มนุษย์มีส่วนร่วมในพระธรรมชาติของพระเจ้า การเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งสร้างทั้งหมด “ศูนย์กลางของมนุษยชาติ และสรรพสิ่งคือ องค์พระคริสตเจ้า ดังที่ นักบุญเปาโล กล่าวว่า –ทุกสิ่งทุกอย่างถูกสร้างเพื่อพระองค์และจะกลับสู่พระองค์ เพราะมาจากพระองค์ ดังนั้น มนุษย์และ องค์พระคริสตเจ้าทรงเป็นกฎเกณฑ์ของสรรพสิ่งทั้งหลาย” (cf L'Hymne de l'Univers)

Meditatio (พระวาจามาถึงฉันวันนี้)

* พลเมืองแห่งพระวรสารเป็นประชากรของพระเจ้า ที่มีความเชื่อ

* คานที กล่าวว่า “สารของข้าพเจ้าคือ ชีวิตของข้าพเจ้า” ชีวิตของ ผู้ดีมีธรรมเป็นกระจกเงาแห่งความศักดิ์สิทธิ์ตามแนวทางแห่งพระวรสาร

* ศิลปะแห่งความรักคืออะไร คือ ศิลปะแห่งการให้ ซึ่งเป็นตราประทับ
ของชีวิตหมู่คณะ เคียว่า ลูบิค กล่าวปราศรัยแก่บรรดาเยาวชนว่า “ เรามีทรัพย์สมบัติมากมายที่จะแบ่งปันกับผู้อื่น เช่น ความรัก มารยาทที่ดี ความยินดี นอกจากนี้ ยังมี
เวลา คำภาวนา ความมั่งคั่งภายใน และสิ่งของต่าง ๆ ด้วย เช่น กระเป๋า ปากกา หนังสือ เงิน..... บางทีเราอาจจะเก็บสะสมหลายสิ่งหลายอย่างไว้ โดยคิดว่า วันหนึ่งจะได้
ใช้มันเป็นประโยชน์ ในขณะที่หลายคนที่อยู่ใกล้ชิดเรามีความต้องการเร่งด่วนมากกว่า เป็นการดีที่บางครั้งเรารู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่างไปบ้าง เป็นคนค่อนข้างจนดีกว่า
ค่อนข้างร่ำรวย”

Oratio (พระวาจาบันดาลให้ฉันสนทนากับพระองค์)

ขอโทษ

จงฟังพระวาจาของพระเจ้า “จงซ่อมพหุติการณและการกระทำของเจ้าเสีย

เขาทำผิดต่อเรา หรือ ทำผิดต่อตัวพวกเขาเอง?” (ยรม .7) **ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขาและคนไม่ชอบธรรมสละความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระเจ้า เพื่อพระองค์
จะทรงกรุณาเขา และยังมีพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์ จะทรงอภัยอย่างล้นเหลือ** (อสย.55.7)

ขอขอบคุณ 1 พงศาวดาร 29(10....)

ข้าแต่พระยาเวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย สาธุการแด่พระองค์เป็นนิตย์ ข้าแต่พระเจ้าความยิ่งใหญ่ ฤทธานุภาพ พระสิริ ชัยชนะ
และความโอ้อวดระการเป็นของพระองค์และบรรดาสิ่งที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์และพระองค์ทรง
เป็นที่ยกย่อง เป็นจอมของสิ่งสารพัด พระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง ฤทธานุภาพและมหิทธิฤทธิ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่จะทรงกระทำให้ใหญ่ยิ่ง และ
ประทานกำลังแก่สิ่งทั้งปวง **บัดนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายโมทนาพระคุณพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์** แต่
ข้าพระองค์เป็นผู้ใด และชนชาติของข้าพระองค์เป็นผู้ใดที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถจะถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจเช่นนี้ เพราะว่าสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์
ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่เป็นของพระองค์แด่พระองค์เท่านั้น

ขอพระพรของพระจิตเจ้า (2 คร.1.21....)

ผู้ที่ทรงตั้งเราและท่านทั้งหลายในพระคริสตเจ้า และทรงเจิมเรานั้นคือพระเจ้า พระองค์ทรงประทับตราเราด้วยตราของพระองค์ ประทานพระจิตเจ้าไว้ในดวงใจของเราเป็นเครื่องประกันด้วย

Contemplatio (พระวาจาสำเร็จไป)

ข้าพเจ้าคิดว่าการมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสตเจ้า (ฟป 1.21) พระวาจาได้ช่วยให้ฟื้นฟูชีวิตใหม่.

Communicatio (พระวาจาทำให้เป็นประชากรของพระเจ้า)

ปัญหาสังคม (งาน การผลิต ความเจริญก้าวหน้า การแข่งขัน การเมือง กฎหมาย.....) ทำให้ประชาชนเกิดความกังวล ไร้สาระส่าย ในพระวรสารเท่านั้นที่พบคำตอบที่แท้จริง

ฤาษี เอลคาริโอ ได้เล่าประสบการณ์ของท่านให้เยาวชนกลุ่มหนึ่งที่มาเยี่ยมชมอารามฟังว่า ขณะที่ท่านกำลังย้ายก้อนหิน เพื่อซ่อมแซมอาราม ได้หินใหญ่ก้อนหนึ่งท่านพบรังกระรอก ในรังนั้นมีลูกกระรอกอยู่สามตัว มันจำศีลอยู่ตลอดฤดูหนาว ท่านฤาษี พยายามย้ายกระรอกเหล่านั้นด้วยความยากลำบากและนำไปวางในที่ซึ่งแสงอาทิตย์สามารถส่องถึง ในเดือนมีนาคมอากาศยังหนาวอยู่ แต่แสงอาทิตย์ก็ให้ความอบอุ่น หลังจากนั้นไม่นาน ลูกกระรอกตัวแรกก็ลืมตา ยืดตัวและค่อย ๆ เคลื่อนตัวอย่างช้า ๆ ด้วยพลังที่สะสมมาตลอดฤดูหนาว ชั่วพริบตาเดียว มันก็ได้ขึ้นไปถึงยอดไม้ที่อยู่ใกล้ๆ ตัวที่สองใช้เวลาานานกว่า แต่ในที่สุด พอร่างกายของมันอบอุ่นขึ้นมากก็ปีนกำแพง และหลบไปซ่อนอยู่ใต้หลังคาบ้าน แต่เจ้าตัวที่สาม ที่ไม่ยอมออกแรงเดิน ได้ตายไปเพราะความหนาว *“การปล่อยตัวให้หลับไหล เป็นสิ่งที่น่าอันตรายมาก”*

เรามีตึกยี่งที่ยิ่งสูง แต่ศีลธรรมยี่งที่ยิ่งต่ำลง

เรามีถนนยี่งที่ยิ่งกว้าง แต่วิสัยทัศน์ยี่งที่ยิ่งแคบลง

เราจ่ายมากขึ้น แต่มีของน้อยลง

เรามีบ้านใหญ่ขึ้น แต่ครอบครัวยี่งที่ยิ่งเล็กลง

เรามีความรู้มากกว่าแต่ก่อน แต่ความเฉลียวฉลาดน้อยลง

เรามีความสะดวกสบายมากขึ้น แต่ไม่มีเวลาที่จะเสวยสุขกับมัน

เรามีผู้เชี่ยวชาญเพิ่มขึ้น แต่ปัญหาก็มากขึ้นด้วย

เรามียามากมายหลายชนิด แต่สุขภาพกลับแย่ลง
เราให้เวลากับ TV มากขึ้น แต่ให้เวลากับพระน้อยลง
เรามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้น แต่คุณค่าของทรัพย์สินกลับลดลง
เราพูดมาก แต่รักน้อย
เราใช้ชีวิตมาหากินเพื่อเอาชีวิตรอด แต่ไม่รู้จะใช้ชีวิตอย่างไรดี
เราเพิ่มจำนวนปีให้กับชีวิต แต่ไม่รู้จะเพิ่มชีวิตให้กับจำนวนปี
เราแสวงหาชีวิตในจักรวาล แต่ทำลายชีวิตบนแผ่นดิน
เรายึดครองพื้นที่ในจักรวาล แต่สูญเสียพื้นที่ในส่วนของจิตใจ
เราเป็นนายเหนืออะตอม แต่เป็นทาสของอคติ
เราสำรวจด้วยผลประโยชน์ แต่ยากจนในสัมพันธภาพ
เราอาจจะเป็นคนสำคัญ แต่ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
(จากคุณพ่อ Andrea Gasparino)